

още по-бързо. - И после... Асен подържа еретиците... А това какво значи? Еретиците учат парици и отроци да не се подчиняват на болярите си, да не им плащат димнина и десятък. Това не става ли по волята на царя? Ето, той сам дава нече правда на парици и отроци и ги причислява към свободните себри, към царските данъкоплатци... Виждаш ли? Той иска да бъде самодържец, сам да управлява. Вас не ви зачита за нищо... болярите.

- Така е... - отвърна другият глас. - Каквото той реши, никой не го узнава преди да стане дело. Не ни пита, не се съветва с нас. Пъхна всекиму по един кокал, да мълчи, раздаде им големи пронии в новите земи, отдели ги от Търнов и сега прави каквото си иска... А мене държи все до себе си.

- Не ти вярва... - каза ехидно кир Тодор. - Ти беше преди най-верният Борилов човек. Искан да те има под очи... - той тънко се изсмя. След това каза бързо и страстно: - Деяне, когато получи свободата си ще ти върне деспотското достоинство. Ще го отнема от оня мой некъдърен брат в Тесалоника, който тъй лесно се примири да сведе глава пред сандала на Асена...

Изведнъж двамата млъкнаха.

- Нещо изкърца. Някое клонче се е счупило...

- И така... Разбрано, нали? В седмия час след пладне....

Стъпките се отдалечиха.

Матей забрави за какво е дошъл между храстите. След като заглъхнаха и последните звуци от стъпките, той полека и внимателно се измъкна навън, събра в шъпа събраните камъни и се огледа наоколо си.

Пред дирещите му очи се мерна като спасителен образ високата осанка на благочестивия господин Александър, който току що бе пристигнал от Средец. Преди да замине за Сърбия, където щеше да се венчава за княгиня Зорка, той бе дошъл да види последните решения на братата си. И, ако е възможно, да го отклони от прибързани дела, изникнали от обиденото му честолюбие.